

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

1.1 บทสรุป

เครื่องหมายการค้ามีความสำคัญเป็นอย่างมากสำหรับธุรกิจการค้า ดังนั้นกฎหมายเครื่องหมายการค้าของแต่ละประเทศต้องให้สอดคล้องกันกับธุรกิจของตน เห็นได้ว่ากฎหมายเครื่องหมายการค้าจึงเป็นกฎหมายอันเกี่ยวเนื่องกับเศรษฐกิจและการค้า ซึ่งมีความจำเป็นที่จะต้องให้กฎหมายเครื่องหมายการค้ามีความสัมพันธ์สอดคล้องกับการค้าภายในประเทศและการค้าระหว่างประเทศด้วย และจากการศึกษาวิจัยในกรณีเครื่องหมายการค้าที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์ ซึ่งตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2543 ในมาตรา 7 วรรคสอง (2) ประกอบกับประกาศกระทรวงพาณิชย์ลงวันที่ 20 กันยายน พ.ศ. 2547 เรื่องการกำหนดชื่อทางภูมิศาสตร์นั้น จะพบได้ว่า เครื่องหมายการค้าที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์นั้นจะไม่สามารถจดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้าได้เนื่องจากขาดลักษณะบ่งเฉพาะ เว้นแต่จะเป็นชื่อทางภูมิศาสตร์อื่นที่นอกเหนือจากข้อที่ 1 - ข้อที่ 5 ตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ดังกล่าวและจะสามารถจดทะเบียนได้ก็ต่อเมื่อไม่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์ที่ประชาชนทั่วไปรู้จักกันแพร่หลาย เห็นได้ว่ากฎเกณฑ์การห้ามจดทะเบียนชื่อทางภูมิศาสตร์ ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2543 กำหนดลักษณะการจดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้าที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์ไว้จำกัดสิทธิของผู้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์ไว้อย่างมาก โดยการกำหนดตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ฉบับลงวันที่ 20 กันยายน พ.ศ. 2547 นั้นได้กำหนดถึงลักษณะของชื่อทางภูมิศาสตร์ที่ของจดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้าน้อยกว่าประกาศกระทรวงพาณิชย์ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2535) ประกอบกับ ซึ่งในทางปฏิบัติของนายทะเบียนเครื่องหมายการค้า และคณะกรรมการเครื่องหมายการค้า กลับอิงชื่อทางภูมิศาสตร์โดยใช้ Webster's New Geographical Dictionary ในการตรวจสอบ และการวินิจฉัยของนายทะเบียนเครื่องหมายการค้า คณะกรรมการเครื่องหมายการค้า ที่วินิจฉัยถึงเครื่องหมายการค้าที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์นั้นมักไม่ได้นำเสนอข้อเท็จจริงที่ประชาชนทั่วไปรู้จักกันแพร่หลายมาวินิจฉัยประกอบกัน จึงทำให้เกิดปัญหาเครื่องหมายการค้าที่ขึ้นคำของจดทะเบียนเข้ามาถูกต้องห้ามมิให้รับจดทะเบียนเพียงเพราะเป็นชื่อทางภูมิศาสตร์ที่ถูกกำหนดไว้ตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ฉบับลงวันที่ 20 กันยายน พ.ศ. 2547 เรื่องการกำหนดชื่อทางภูมิศาสตร์

และจากการศึกษากฎหมายเครื่องหมายการค้าในแต่ละประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ประเทศอังกฤษ , ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศญี่ปุ่น พบว่าประเทศเหล่านี้ ซึ่งมีหลักเกณฑ์ และข้อกเว้นที่ชัดเจนสำหรับการจดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้าที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์ โดย กำหนดว่าหากชื่อทางภูมิศาสตร์นั้น ไม่ได้มีความหมายหลักทางภูมิศาสตร์และไม่ถึงถึงลักษณะทาง ภูมิศาสตร์ก็จะสามารถจดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้าได้ ประกอบกับหลักเกณฑ์ของกฎหมาย ทั้ง 3 ประเทศที่กล่าวข้างต้นไม่ได้กำหนดกฎเกณฑ์ตายตัวเหมือนกับประกาศกระทรวงพาณิชย์ฉบับ ลงวันที่ 20 กันยายน พ.ศ.2547 และน่าจะเชื่อว่าไม่ได้ถือเอา Webster's New Geographical Dictionary ในการตรวจสอบชื่อทางภูมิศาสตร์แต่อย่างใด

นอกจากนี้แล้วยังพบว่าในส่วนการบัญญัติการห้ามจดทะเบียนชื่อทางภูมิศาสตร์ ตาม พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2543 ประกอบกับ ประกาศกระทรวงพาณิชย์ ฉบับลงวันที่ 20 กันยายน พ.ศ. 2547 นั้น มิได้เป็นไปตามหลักกฎหมาย ต่างประเทศที่น่าจะมีความเป็นสากลมากกว่า โดยประกาศกระทรวงพาณิชย์ดังกล่าวยังไม่สอดคล้องกับกฎหมายของต่างประเทศ ที่กำหนดเป็นหลักเกณฑ์กว้างๆของการจดทะเบียนเครื่องหมาย การค้าที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์ ที่กำหนดว่า ชื่อทางภูมิศาสตร์ที่อาจทำให้ถึงถึงลักษณะสำคัญทาง ภูมิศาสตร์ที่อาจทำให้ประชาชนเชื่อมโยงระหว่างสินค้าหรือบริการกับแหล่งกำเนิดสินค้าหรือ บริการ ไม่สามารถจะนำมาจดทะเบียนได้ เห็นได้ว่าตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ฉบับลงวันที่ 20 กันยายน พ.ศ. 2547 กำหนดชื่อทางภูมิศาสตร์ที่ไม่สามารถจดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้าเคร่งครัดมากกว่าในกฎหมายต่างประเทศ และการกำหนดของประกาศกระทรวงพาณิชย์ฉบับนี้ได้กำหนด ชื่อทางภูมิศาสตร์ที่สามารถจะจดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้าได้น้อยลงกว่าประกาศกระทรวง พาณิชย์ฉบับที่ 5 (พ.ศ.2535) ประกอบกับการวินิจฉัยเครื่องหมายการค้าที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์ มัก เปิดช่องให้นายทะเบียนเครื่องหมายการค้าและคณะกรรมการเครื่องหมายการค้าใช้ดุลพินิจมากไป และนายทะเบียนเครื่องหมายการค้ายังไม่ได้นำเงื่อนไขที่ว่าที่ประชาชนทั่วไปรู้จักกันแพร่หลายมา วินิจฉัยประกอบกับเครื่องหมายที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์ ซึ่งทำให้เครื่องหมายการค้าเหล่านั้นต้อง ห้ามมิให้จดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้าเนื่องจากชื่อทางภูมิศาสตร์ทำให้ขาดลักษณะบ่งเฉพาะ ดังนั้นผู้เขียนขอสรุปปัญหาในการการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่เป็นชื่อทาง ภูมิศาสตร์ดังต่อไปนี้

1.1.1 ปัญหาการนำหลักเกณฑ์ตามประกาศกระทรวงพาณิชย์เรื่องการกำหนดชื่อทาง ภูมิศาสตร์มาวินิจฉัยกับเครื่องหมายการค้าที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์

ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นว่าการจะวินิจฉัยว่าเครื่องหมายการค้าที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์ จะจดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้าได้หรือไม่นั้น ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.

2534 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2543 จะต้องดูว่าเป็นชื่อทางภูมิศาสตร์ที่กำหนดในประกาศกระทรวงพาณิชย์ ฉบับลงวันที่ 20 กันยายน พ.ศ. 2547 ซึ่งตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ฉบับนี้ จำกัดชื่อทางภูมิศาสตร์ที่สามารถจดทะเบียนได้น้อยลงกว่าประกาศกระทรวงพาณิชย์ฉบับที่ 5 (พ.ศ.2535) ซึ่งในการเปลี่ยนแปลงแก้ไขจากประกาศกระทรวงพาณิชย์ฉบับที่ 5 มาเป็นประกาศกระทรวงพาณิชย์ฉบับลงวันที่ 20 กันยายน พ.ศ. 2547 ไม่ปรากฏหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนของการแก้ไขจากประกาศกระทรวงพาณิชย์ฉบับที่ 5 แต่อย่างใด และประกาศกระทรวงพาณิชย์ฉบับลงวันที่ 20 กันยายน พ.ศ. 2547 ไม่ได้เอื้อประโยชน์ต่อผู้ประกอบการค้าในปัจจุบันเท่าที่ควร ประกอบกับการตรวจสอบของนายทะเบียนเครื่องหมายการค้าและคณะกรรมการเครื่องหมายการค้าที่วินิจฉัยเป็นชื่อทางภูมิศาสตร์มักจะไม่น่าจะมั่นใจได้ว่าประชาชนทั่วไปรู้จักกันแพร่หลายมาประกอบการวินิจฉัย โดย หากพบว่าชื่อทางภูมิศาสตร์ปรากฏใน Webster's New Geographical ดุคพินิจของนายทะเบียนเครื่องหมายการค้ายังขาดความหลักเกณฑ์ที่ชัดเจน ซึ่งส่งผลกระทบต่อผู้ที่จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าเป็นอย่างมาก ดังนั้นควรจะมีการทบทวนประกาศกระทรวงพาณิชย์เรื่องการกำหนดชื่อทางภูมิศาสตร์ให้มีความยืดหยุ่นมากกว่านี้

1.1.2 ปัญหาเครื่องหมายการค้าที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์ตามมาตรา 7 วรรคสอง (2) และกรณีเครื่องหมายที่มีชื่อและชื่อย่อของรัฐต่างประเทศตามมาตรา 8 (6) ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2543

ในกรณีที่มีเครื่องหมายการค้าที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์ยื่นเข้ามาของจดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้า นายทะเบียนเครื่องหมายการค้า นั้นชอบที่จะตรวจสอบเครื่องหมายการค้าว่าเป็นชื่อทางภูมิศาสตร์ที่กำหนดไว้ในประกาศกระทรวงพาณิชย์ฉบับลงวันที่ 20 กันยายน พ.ศ. 2547 เรื่องการกำหนดชื่อทางภูมิศาสตร์หรือไม่ มีข้อนำพิจารณาตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ดังกล่าว ในข้อที่ 1 และข้อที่ 2 กล่าวคือ ตามประกาศกระทรวงพาณิชย์นั้นกำหนดในข้อที่ 1 ว่า ชื่อประเทศ และข้อที่ 2 ชื่อรัฐ ให้เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์ที่ไม่สามารถจดทะเบียนได้ตามมาตรา 7 วรรคสอง (2) ซึ่งผลในมาตรา 7 วรรคสอง (2) นั้น แม้ไม่สามารถจดทะเบียนได้เพราะขาดลักษณะบ่งเฉพาะ แต่อาจมีการพิสูจนได้ว่าหากเครื่องหมายการค้า นั้นใช้มานานจนแพร่หลาย ก็อาจเกิดลักษณะบ่งเฉพาะ โดยการใช้ตามมาตรา 7 วรรคสาม แต่หากเป็นชื่อและชื่อย่อรัฐต่างประเทศที่กำหนดไว้ตามมาตรา 8 (6) ถือว่ามีลักษณะต้องห้ามมิให้จดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้า เว้นแต่ จะได้รับอนุญาตจากผู้ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ของรัฐต่างประเทศ ซึ่งเห็นได้ว่า ประเทศ และ รัฐ ตามมาตรา 7 วรรคสอง (2) และชื่อรัฐต่างประเทศตามมาตรา 8 (6) น่าจะมีความหมายเป็นอย่างเดียวกัน ดังนั้นถ้อยคำในมาตรา 7 วรรคสอง (2) และมาตรา 8(6) นั้นยังมีความขัดแย้งกันเอง เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงขึ้นมาว่าผู้จดทะเบียนนำชื่อประเทศหรือชื่อรัฐมาของจดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้า นายทะเบียนเรื่อง

หมายการค้ำจะไม่รับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าด้วยเหตุผลตามมาตราใดกันแน่ ซึ่งผลในทางกฎหมายทั้งสองมาตราแตกต่างกันสิ้นเชิง ดังนั้นในเรื่องชื่อทางภูมิศาสตร์ในเรื่องนี้ยังขาดหลักเกณฑ์ในการวินิจฉัยว่าจะเป็นไปได้ในทางใด และนายทะเบียนเครื่องหมายการค้าไม่ได้มีหลักเกณฑ์ในการวินิจฉัยที่แยกความแตกต่างทั้งสองมาตรา

1.1.3 ปัญหาเครื่องหมายการค้าที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์ตามมาตรา 7 วรรคสอง (2) และกรณีเครื่องหมายอื่นที่รัฐมนตรีกำหนดตามมาตรา 8 (13) พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2543

กรณีเครื่องหมายอื่นที่รัฐมนตรีกำหนดตามมาตรา 8 (13) นั้น ได้มีการกำหนดไว้ในประกาศกระทรวงพาณิชย์ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2543) ซึ่งตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ดังกล่าวกำหนดเกี่ยวกับเครื่องหมายที่ต้องห้ามมิให้รับจดทะเบียนไว้ คือ เครื่องหมายและคำบรรยายซึ่งอาจทำให้สาธารณชนสับสนหรือหลงผิดเกี่ยวกับชนิดของสินค้าหรือบริการ หรือสับสนหรือหลงผิดเกี่ยวกับแหล่งกำเนิดหรือความเป็นเจ้าของสินค้าหรือบริการ ซึ่งในการวินิจฉัยของนายทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่วินิจฉัยเครื่องหมายการค้าที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์ว่า เป็นเครื่องหมายที่ต้องห้ามมิให้รับจดทะเบียนตามมาตรา 8 (13) เนื่องจากอาจทำให้สาธารณชนหลงผิดในแหล่งกำเนิดของสินค้า เห็นได้ว่าการที่นายทะเบียนเครื่องหมายการค้าเห็นว่าเครื่องหมายการค้าที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์ต้องห้ามมิให้จดทะเบียนตามมาตรา 8 (13) นั้น ผลในทางกฎหมายจะต่างกันกล่าวคือ ตามมาตรา 8 (13) ไม่สามารถพิสูจน์ลักษณะบ่งเฉพาะ โดยการใช้ได้ตามมาตรา 7 วรรคสาม ซึ่งมาตรา 8 (13) เป็นลักษณะที่ต้องห้ามมิให้จดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้าได้

และจะพบได้ว่าการที่นายทะเบียนเครื่องหมายการค้าตามมาตรา 8(13) มาวินิจฉัยกับกรณีเครื่องหมายการค้าที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์ ยังไม่ขาดหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนมารองรับว่ากรณีแบบไหนจะเข้ามาตรา 7 วรรคสอง (2) หรือ มาตรา 8 (13)

1.1.4 ปัญหาเครื่องหมายการค้าที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์กับกรณีของสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

กรณีที่เครื่องหมายการค้าที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์นั้น ได้รับการคุ้มครองเป็นเครื่องหมายการค้า หากต่อมาชื่อทางภูมิศาสตร์ของเครื่องหมายการค้านั้น ได้รับการคุ้มครองตามพระราชบัญญัติสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 แล้วจะทำให้เครื่องหมายการค้าที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์นั้นถูกพิทกถอนไปหรือไม่ และสามารถที่จะรับจดทะเบียนชื่อทางภูมิศาสตร์นั้นเป็นสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์หรือไม่อย่างไร หรือกลับกันหากสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์นั้นได้รับการจดทะเบียนเป็นสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์แล้ว มีเครื่องหมายการค้าที่ใช้ชื่อทางภูมิศาสตร์มาจดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้า เพราะได้มีลักษณะบ่งเฉพาะ โดยการใช้ตามมาตรา 7 วรรคสามแล้ว นายทะเบียนเครื่องหมายการค้าจะมีคำสั่งรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าหรือไม่อย่างไร ซึ่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า

พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2543 และ พระราชบัญญัติสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2546 ก็ไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในเรื่องไว้แต่อย่างใด

1.2 ข้อเสนอแนะ

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้นผู้เขียนขอเสนอแนวทางในการแก้ไขกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันให้เกิดความเหมาะสมดังนี้

1.2.1 แก้ไขประกาศกระทรวงพาณิชย์เรื่องการกำหนดชื่อทางภูมิศาสตร์ให้มีความเหมาะสม และสอดคล้องกับแนวกฎหมายอารยประเทศ

กำหนดชื่อดังภูมิศาสตร์ดังนี้

- 1) ชื่อแคว้น หรือ มณฑล
- 2) ชื่อทวีปหรืออนุทวีป
- 3) ชื่อมหาสมุทร
- 4) ชื่อทางภูมิศาสตร์อื่นๆ เช่น ชื่อเมืองหลวง เมืองท่า จังหวัด เขตปกครองท้องถิ่น รูปแบบพิเศษ ทะเล อ่าว คาบสมุทร แหลม เกาะ หมู่เกาะ หรือทะเลสาบ ภูเขา แม่น้ำ อ่าบ่อ ตำบล หมู่บ้าน ถนน เป็นต้น ที่มีความหมายในทางภูมิศาสตร์ที่ประชาชนรู้จัก หรือที่ทำให้ประชาชนเข้าใจผิดในแหล่งกำเนิดของสินค้า

1.2.2 แก้ไขมาตรา 8 (6) แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2543

6) ชื่อและชื่อย่อของประเทศ กลุ่มประเทศ ชื่อภูมิภาค เขตปกครองตนเองซึ่งมีลักษณะเช่นเดียวกับประเทศ หรือรัฐต่างประเทศ

1.3 เสนอประกาศกระทรวงพาณิชย์ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2543) ซึ่งออกตามความในมาตรา 8 (13) แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2543

เนื่องจาก ข้อ 2 ประกาศกระทรวงพาณิชย์ กำหนดว่า เครื่องหมายและคำบรรยายซึ่งอาจทำให้สาธารณชนสับสนหลงผิดเกี่ยวกับแหล่งกำเนิดหรือความเป็นเจ้าของสินค้าหรือบริการนั้น ในประกาศกระทรวงพาณิชย์น่าจะกำหนดนิยามคำว่า ความสับสนหลงผิดของสินค้านั้นให้ชัดเจน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการตีความ ในกรณีใดจะถือว่า ชื่อทางภูมิศาสตร์นั้นจะหลงผิดในแหล่งกำเนิดหรือบริการ หรือ เป็นชื่อภูมิศาสตร์ตามมาตรา 7 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2543

1.4 เพิ่มเติม มาตรา 61 ทวิ ในเรื่องเครื่องหมายการค้าที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์ที่ไม่อาจถูกเพิกถอนได้

กำหนดเป็นมาตรา 61 ทวิ “เครื่องหมายการค้าที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์หากได้รับการจดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้าก่อนที่ชื่อทางภูมิศาสตร์ดังกล่าวจะได้รับการจดทะเบียนเป็นสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ เครื่องหมายการค้าดังกล่าวไม่อาจถูกเพิกถอนเพราะเหตุเป็นชื่อทางภูมิศาสตร์”

กรณีเครื่องหมายการค้าที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์ได้รับการจดทะเบียนเป็นเครื่องหมายการค้าแล้วนั้น แม้ต่อมาชื่อทางภูมิศาสตร์ที่มีชื่อเดียวกับเครื่องหมายการค้านั้น ได้นำมาขึ้นคำขอจดทะเบียนเป็นสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ตามพระราชบัญญัติสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. 2 546 เครื่องหมายการค้าที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์นั้นก็ไม่น่าจะถูกเพิกถอนเครื่องหมายการค้าไป เพียงแต่ผู้ขอจดทะเบียนเครื่องหมายที่เป็นชื่อทางภูมิศาสตร์นั้นจะต้องมีเจตนาใช้ชื่อทางภูมิศาสตร์นั้นในฐานะเครื่องหมายการค้ามิให้ใช้ในฐานะที่เป็นสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์